

LBRIS

We know
books

Ashley Poston

DRAGOSTEA
N-A MURIT

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA SEREA

LITERA
București

O POVESTE ÎNGROPATĂ

În colțul stâng din spate al celui mai mare dintre saloanele Casei Funerare Zilele Apuse, sub o scândură slăbită din podea, se afla o cutie de metal cu câteva jurnale vechi în ea. Pentru oricine le-ar fi găsit, acele mâzgălituri ar fi părut descărcarea frustrărilor sexuale ale unei adolescente, legate de vampirul Lestat sau de tipul din *Dosarele X*.

Iar dacă nu te deranjează fantomele, vampirii, jurămintele de sânge, pantalonii de piele și dragostea adevărată, acele povești sunt chiar bune.

Te-ai putea întreba de ce ar ascunde cineva jurnale pline de *fanfic*¹ obscen sub podeaua unei case funerare vechi de un secol, dar nu ți-ai pune întrebări cu privire la gândurile unei adolescente. În cazul ăsta, n-ai ajunge prea departe.

Le-am ascuns acolo pentru că..., ei bine... de-aia. OK? Pentru că, atunci când am plecat la colegiu, am vrut să îngrop acea parte din mine – acea latură întunecată și ciudată, inspirată din Familia Addams – și ce loc ar fi fost mai potrivit decât o casă funerară?

Și aproape că am reușit.

¹ Sau *fan fiction* – povești cu personaje de ficțiune de mare popularitate, scrise de fani și, deseori, postate pe internet

CAPITOLUL 1

GHOSTWRITER

Orice poveste bună are câteva secrete.

Cel puțin, așa mi s-a spus. Uneori sunt secrete de dragoste, secrete de familie, secrete despre vreo crimă; unele sunt atât de mărunte, încât abia dacă pot fi considerate secrete, dar sunt monumentale pentru persoana care le păstrează. Fiecare om are un secret. Fiecare secret are o poveste.

Iar din punctul meu de vedere, fiecare poveste are un final fericit.

Dacă aș fi eroina unei povești, v-aș spune că am trei secrete.

Primul, că nu mi-am spălat părul de patru zile.

Al doilea, că familia mea deține o firmă de servicii funerare.

Și al treilea, că am fost *ghostwriter*-ul unui mega bestseller aclamat de critică al autoarei de cărți romantice Ann Nichols.

Și, pe deasupra, întârziaseam oribil de mult la o întâlnire.

- Ține ușa! am țipat, în timp ce treceam pe lângă personalul de securitate de la recepție și mă îndreptam în viteză spre lift.

- Domnișoară! a strigat după mine, contrariat, agentul de pază. Trebuie să te legitimezi! Nu poți, pur și simplu...

- Florence Day! Editura Falcon House! Sun-o pe Erin și o să-ți confirme! i-am aruncat peste umăr, iar apoi m-am strecurat în lift, cu cactusul meu, cu tot.

Odată ce s-au închis ușile, un domn cărunt, îmbrăcat într-un costum impecabil, a privit cu un aer întrebător planta în cauză.

– Un cadou de început de colaborare pentru noua mea redacție! am spus, fiindcă nu sunt predispusă la a căra, pur și simplu, mici cactuși peste tot pe unde mă duc. Dumnezeu mi-e martor că nu l-am luat pentru mine. Eu ucid tot ce ating, inclusiv trei cactușuri – cactuși? – până acum.

Bărbatul a tușit, punându-și mâna la gură, iar apoi s-a tras într-un colț, departe de mine. Femeia aflată în partea cealaltă a spus, ca și cum ar fi încercat să mă consoleze:

– Țasta e adorabil, dragă!

Ceea ce însemna că era un cadou îngrozitor. La drept vorbind, mi-am dat seama de asta, dar petrecusem prea mult timp eșuată pe peron în așteptarea trenului B. În plus, făcusem un mic atac de panică în timp ce vorbeam la telefon cu fratele meu, iar o micuță doamnă în vârstă, cu bigudiuri în păr, tocmai băntuia prin zonă vânzând cactuși cu un dolar bucata. Ca să spun drept, eu, atunci când sunt agitată, cumpăr lucruri. Mai ales cărți, dar... cred că acum cumpăr și plante de apartament.

Tipul în costum a ieșit din lift la etajul douăzeci, iar femeia care mi-a ținut ușa, la douăzeci și șapte. Până să se închidă ușile la loc, am aruncat câte o privire în universurile lor: covor alb, imaculat, sau podea de lemn lustruită și vitrine de sticlă în care cărți vechi erau așezate la întâmplare. Clădirea găzduia câteva edituri care publicau atât ediții online, cât și tipărite, iar la unul dintre etaje se afla chiar și redacția unui ziar. Puteam să stau în lift alături de editorul Norei Roberts și să nu știu.

De câte ori veneam la editură, eram pe deplin conștientă de felul în care mă priveau oamenii, cu pantofii mei fără toc, care scârțâiau, cu pantalonii cărpiți și cu haina în carouri, prea mare – și am ajuns la concluzia că nu eram la înălțimea cerințelor.

Ceea ce... da, corect. Aveam cam un metru și șaiszeci înălțime și tot ce purtam fusese cumpărat pentru confort, nu pentru stil.

Rose, colega mea de apartament, glumea mereu spunând că sunt o fetiță de opt ani într-un corp de douăzeci și opt.

Uneori, simțeam asta.

Nimic nu e mai relaxant decât să te uiți la Netflix sprijinindu-te de o pernă ortopedică și bând dintr-un pahar de shake Ensure.

În clipa în care ușile liftului s-au deschis la etajul treizeci și șapte, eram singură și mă agățam de cactusul meu ca de o vestă de salvare, pe mare. Birourile Editurii Falcon House erau albe, imaculate, cu intrarea flancată de două etajere luminate cu neon, pe care erau etalate toate bestsellerele și capodoperele publicate de editură de-a lungul istoriei ei de șaptezeci și cinci de ani.

Cel puțin jumătate din peretele din stânga era acoperit cu cărți de Ann Nichols: *Fiica omului mării*, *Pădurea viselor*, *Casa eternă* – unele care o făcuseră pe mama să ofteze pe vremea când eram adolescentă și scriam pastişe deochete după *Cronicile vampirilor*. Alături de acestea, erau cărțile mai noi ale lui Ann, *Probabilitatea iubirii*, *Ghidul depravat al vânătorului de fete* (titlul ăsta îmi stârnea mândria în cel mai înalt grad) și *Sărutul de la matineul nocturn*. Geamul îmi reflecta fața, suprapusă pe coperta cărții, o tânără albă, palidă și nedormită, cu un păr blond, murdar, strâns într-un coc, cu cearcăne sub ochii căprui, obosiți, care purta o eșarfă colorată și un pulover bej, lălău, ce o făceau să pară vorbitoarea invitată la întrunirea lunară a Clubului de Tricotat și nu a uneia dintre cele mai cunoscute edituri din lume.

Tehnic vorbind, nu eu eram oaspetele acolo. Ann Nichols era, iar eu o întruchipam, după cum credea toată lumea, pe umila ei asistentă.

Și trebuia să ajung la o întâlnire.

Stăteam în anticameră, stânenită, strângând cactusul la piept, iar apoi Erin, recepționera cea brunetă, a înălțat un deget și și-a încheiat convorbirea telefonică în care era vorba despre ceva de genul „salată la prânz“. După ce, în sfârșit, a închis, și-a ridicat privirea de după monitor și m-a recunoscut.

– Florence! m-a salutat ea, aruncându-mi un zâmbet strălucitor. Mă bucur să te văd la verticală! Ce face Rose? A fost belea petrecerea de aseară!

Am încercat să nu fac o grimasă gândindu-mă la Rose și la mine clătînându-ne pe picioare pe la trei dimineața.

– Da, petrecerea fost ceva deosebit!

– Rose mai trăiește?

– A scăpat ea și din chestii mai rele!

Erin a izbucnit în râs, iar apoi a privit în jurul anticamerei, ca și cum ar fi căutat pe cineva.

– Doamna Nichols nu vine astăzi?

– A, nu, e încă în Maine, ocupată cu... treburile ei din Maine.

– Mă întreb cum o fi. Știi tu, să fii cineva ca Ann Nichols sau ca Stephen King pe lumea asta, a spus Erin, clătînând din cap.

– Trebuie să fie plăcut, am căzut eu de acord.

Ann Nichols nu mai plecase de pe insula ei din Maine de... cinci ani? În orice caz, nu de când am ajuns eu *ghostwriter*-ul ei.

Mi-am scos eșarfa multicoloră, înfășurată în jurul gâtului și la gură. Deși nu mai era iarnă, frigul mai lovea New Yorkul încă o dată înainte de a se face primăvară, iar asta trebuia să se întâmple azi. Începeam să transpir pe fond nervos pe sub palton.

– Într-o zi, a mai zis Erin, o să-mi povestești cum ai ajuns să fii asistenta celebrei Ann Nichols!

Am râs.

– Ți-am mai spus, de la un anunț de pe Craigslist.

– Nu cred așa ceva!

Am ridicat din umeri.

– *C'est la vie!*

Erin avea cu câțiva ani mai puțin decât mine și-și afișa cu mândrie pe birou diploma de absolvire a Universității Columbia. Rose o cunoscuse cu ceva vreme în urmă, pe un site de întâlniri amoroase. Se și întâlniseră de câteva ori, însă acum, din câte spuneau, erau doar prietene.

Telefonul a început să sune pe birou. Erin a spus repede:

– Oricum, poți să te duci – mai știi drumul, da?

– Absolut.

– Perfect! Baftă! a mai spus, iar apoi a răspuns la telefon cu cea mai profesională voce: Bună dimineața! Ați sunat la Editura Falcon House, sunt Erin...

Și am fost lăsată de capul meu.

Știam unde să merg, pentru că fusesem la vechea redactoare de atâtea ori, încât puteam să mă duc și legată la ochi. Tabitha Margraves se pensionase recent, în cel mai prost moment posibil, și, cu fiecare pas cu care mă apropiam de birou, strângeam tot mai tare bietul cactus.

Tabitha știa că sunt *ghostwriter*-ul lui Ann Nichols. Ea și agenta lui Ann erau singurele care știau – bine, în afară de Rose, dar asta nu se punea. Oare Tabitha îi transferase marele secret noii mele redactoare? O, Doamne, sper că da! Altfel, acea primă întâlnire avea să fie una penibilă.

Holul era delimitat de geamuri mate, despre care se presupunea că asigurau intimitate, dar ofereau așa ceva într-o măsură cât se poate de redusă. Îi auzeam pe redactori, pe cei de la marketing și pe cei de la PR vorbind cu glas scăzut despre achiziții, planuri de marketing, obligații contractuale, turnee..., realocări de bani din bugetul unei cărți în cel al alteia. Adică vorbind despre acele lucruri din activitatea de editare despre care, de fapt, nimeni nu vorbește niciodată.

Procesul de editare a cărților era ceva foarte romantic până când te trezeai într-o editură. Apoi totul devenea doar un alt gen de infern corporatist.

Am trecut pe lângă câțiva redactori-asistenți așezați în separeurile lor pătrate, având pe birouri teancuri de manuscrise care urcau până aproape de jumătatea pereților. Păreau epuizați în timp ce-și mâncau prânzul compus din morcovi și humus. Probabil că salatele pe care le comandase Erin nu erau și pentru ei. Și, oricum, acei redactori-asistenți nu câștigau suficient de mult încât să-și permită să iasă la masă în fiecare zi. Birourile erau aranjate într-o

oarecare ordine ierarhică și cu cât mergeai mai departe, cu atât salariile erau mai mari. Ajunsă în capătul holului, aproape că n-am recunoscut biroul. Dispăruseră coronițele de flori atârinate pe ușă ca să aducă noroc și stickererele lipite pe peretele de sticlă mată ce asigura intimitatea, care proclamau: NU ÎNCERCA, FĂ-O! și ROMANTISMUL N-A MURIT!

Pentru o clipă, am crezut că o cotisem greșit, dar apoi am recunoscut-o pe practicantă în separeul ei, îndesând în plicuri șpalturile unei cărți broșate – practic, versiunea intermediară a acesteia – cu o frenezie chinuită, în pragul lacrimilor.

Noua mea editoare nu pierduse timpul, ci dezlipise acele stickere și le aruncase la gunoi. Nu știam dacă ăsta era un semn bun sau rău.

Către sfârșitul carierei Tabithe la Falcon House, noi două fuseserăm mai des pe poziții adverse, decât în acord.

„Romantismul crede în finalurile fericite. Spune-i asta *lui Ann!*“, zicea ea tendențios, pentru că, în ceea ce privea toate intențiile și scopurile, Ann eram eu.

„Ei bine, *Ann* nu mai crede!“, îi întorceam eu aluzia și, până în ziua în care ea s-a resemnat și s-a retras în Florida, sunt sigură că ne-am plănuit moartea una alteia.

Deși părea imposibil, Tabitha încă mai credea în dragoste.

Iar eu vedeam clar, dincolo de minciună.

Dragostea înseamnă să rămâi alături de cineva vreme de cincizeci de ani, astfel încât să aibă cine te îngropa după ce mori. Știu ce spun: familia mea lucrează în domeniul morții.

Atunci când îi spuseseam asta, Tabitha îmi replicase că eram grosolană.

Îi răspusesem că eram realistă. E o diferență.

M-am așezat pe unul dintre cele două scaune de la ușa biroului, cu cactusul în poală. În timp ce așteptam, mă uitam la noutățile apărute pe contul meu de Instagram. Sora mea mai mică postase o fotografie cu ea și cu primarul din orașul nostru natal – un golden retriever – și am simțit cum mă cuprindea dorul de casă. De

vremea de acolo, de salonul casei funerare, de senzaționalul pui prăjit al mamei.

M-am întrebat ce avea ea de gând să gătească în seara aceea pentru cină.

Pierdută în gândurile mele, n-am auzit deschizându-se ușa biroului, dar apoi am auzit, totuși, o voce clară de bărbat, care mi-a spus:

– Scuză-mă că te-am lăsat să aștepți! Intră, te rog!

Am sărit în picioare, surprinsă. Oare greșisem biroul? Am cercetat separeurile – în stânga, practicanta cu păr castaniu, obsedată de muncă, îndesând șpalturi în plicuri; în dreapta, directorul de la Resurse Umane, oftând în salata lui. Nu, cu siguranță că acela era biroul la care aveam eu treabă.

Bărbatul și-a dres glasul, în semn de nerăbdare.

Am strâns cactusul la piept atât de tare, încât am simțit cum începea să se crape ghiveciul, iar apoi am pășit în birou.

Am înghețat.

Bărbatul cu pricina se așezase în scaunul de piele pe care, timp de treizeci și cinci de ani (hăt, de dinainte să mă nasc eu), îl ocupase Tabitha Margraves. Biroul pe care odinioară se înghesuiau farafastăcuri de porțelan și fotografii cu cățelul ei, era acum curat și ordonat, totul fiind pus acolo unde-i era locul. Biroul oglindea perfect omul din spatele lui: prea lustruit, într-o cămașă de un alb imaculat, cu mânecile suflecate până la coate, dându-i la iveală antebrațele intimidant de sexy. Părul negru îi era pieptănat spre spate, lăsându-i liberă fața prelungă și punându-i cumva în evidență nasul, de asemenea lung, de care se sprijineau ramele negre, pătrate, ale ochelarilor; avea pistrui foarte vagi, împrăstiați pe toată fața: unul pe nara dreaptă, doi pe obraz, unul exact deasupra sprâncenei dese din dreapta. O constelație. Pentru o clipă, mi-a venit să iau un marker și să-i unesc, ca să văd ce desen misterios ar fi putut să iasă la iveală. În clipa următoare, am avut revelația fulgerătoare că...

Ah!

Era *hot*. Și îl mai văzusem. La vreun eveniment editorial, împreună cu Rose sau cu fostul meu iubit. Nu puteam să-i asociez un nume,

dar cu siguranță că dădusem ochii cu el de mai multe ori. Mi-am ținut respirația, întrebându-mă dacă m-a recunoscut.

Am crezut asta preț de un moment, fiindcă a deschis ochii larg – doar pentru o fracțiune de secundă, dar suficient pentru mine ca să bănuiesc că știa ceva – iar apoi impresia a dispărut.

Și-a dres glasul.

– Trebuie să fii asistenta lui Ann Nichols, a spus el, concis.

S-a ridicat și a ocolit biroul, cu mâna întinsă. Era... *imens*. Atât de înalt, încât m-am simțit brusc transportată într-o reinterpretare a poveștii *Jack și vrejul de fasole*, unde el era un vrej bine făcut, pe care mi-aș fi dorit din toată inima să mă cațăr.

„Nu, nu, Florence! Fată rea!“ m-am admonestat în gând. „Nu vrei să te urci pe el ca pe un copac, fiindcă e noul tău redactor și, prin urmare, e foarte, incredibil, extraordinar de inabordabil.“

– Florence Day! am spus eu în timp ce îi strângeam mâna.

Mâna lui aproape că a cuprins-o complet pe a mea, într-o strângere puternică.

– Benji Andor, dar poți să-mi spui Ben! s-a prezentat el.

– Florence, am repetat, șocată să constat că puteam să scot ceva mai mult decât un chițait.

Colțurile gurii i s-au ridicat.

– Ai mai zis asta!

Mi-am tras repede mâna, intimidată.

– O, Doamne! Corect, scuze!

M-am așezat cu oarecare greutate pe scaunul incomod de la IKEA, cu cactusul plasat ferm pe genunchi. Obrajii îmi luaseră foc, iar dacă eu îi simțeam, și el vedea că roșisem.

S-a așezat din nou, aranjând un stilou pe birou.

– E o plăcere să te cunosc! Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți, metrourl a fost infernal de aglomerat în dimineața asta! Erin îmi tot spune să nu mai iau trenul B, iar eu, ca un prost, tot asta fac de fiecare dată.

– Sau ca un masochist! am completat, înainte să-mi pot pune frâu la gură.

A râs scurt.

– Poate că ambele.

Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru, ca să-mi ascund un zâmbet. El avea un râs grozav, genul bubuitor, din adâncul gâtlejului.

O, nu, nu mergea deloc conform planului.

El mă plăcea, dar în următoarele cinci minute n-avea să mă mai placă. Nici eu nu mă plăceam pentru ceea ce aveam să fac aici – oare de ce crezusem că un cactus urma să facă totul mai ușor?

Și-a apropiat scaunul de birou și a îndreptat stiloul astfel încât acesta să stea paralel cu tastatura. Același soi de ordine domnea în tot biroul și am avut senzația clară că noul meu redactor era genul de persoană care, dacă ar fi găsit într-o librărie o carte pusă greșit, ar fi dus-o la loc, în raftul de care aparținea.

Fiecare lucru își avea locul lui.

El era genul de tip care lucra cu un planificator complex, în timp ce eu eram genul de fată care se folosea de file de blocnotes ca să scrie.

De fapt, ăsta ar fi putut să fie un lucru bun. El părea să fie un tip foarte rațional, iar oamenii raționali rareori sunt romantici, așa că n-aș fi avut parte de o privire compătimitoare atunci când, în cele din urmă, i-aș fi spus că nu mai credeam în romanele sentimentale; el ar fi dat din cap solemn, în semn de încuviințare, știind *exact* ce voiam să spun. Și preferam asta decât s-o văd pe Tabitha privindu-mă cu ochii aceia triști, întunecați, și întrebându-mă:

„De ce nu mai crezi în dragoste, Florence?“

Pentru că, dacă bagi mâna în foc de prea multe ori, înveți că nu te alegi decât cu mâna arsă.

Redactorul meu s-a îndreptat în scaun.

– Îmi pare rău să aud că doamna Nichols nu poate ajunge astăzi. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc, a zis el, smulgându-mă din gândurile mele.

M-am îndreptat și eu în scaun.

– A, nu ți-a spus Tabitha? Ann Nichols nu pleacă niciodată din Maine. Cred că locuiește pe o insulă, sau cam așa ceva. Sună frumos – nici eu n-aș vrea să mai plec. Am auzit că e frumos în Maine.

– Este! Am crescut acolo, a răspuns el. Am văzut mulți elani. Sunt imenși!

„Ești sigur că nu ești tu însuși pe jumătate elan?“ a întrebat creierul meu trădător, pricinuinându-mi o tresărire fiindcă un astfel de gând era ceva *foarte* greșit și *foarte* rău.

– Presupun că elanii ăia te-au pregătit sufletește pentru șobolanii din New York.

El a răs din nou, de data asta surprinzându-se chiar și pe sine. Avea, între altele, un zâmbet splendid, strălucitor. L-am privit în ochii a căror culoare vira de la cafeniu spre un ocru pal.

– Nimic nu m-a putut pregăti pentru asta. I-ai văzut pe cei din Union Square? Îți jur că unul avea un jocu în spinare!

– A, nu știi? În stația de metrou Eighteen Street, șobolanii de întrec în niște curse grozave de viteză!

– Treci des pe acolo?

– Bineînțeles! Frecventez casa de pariuri clandestine deschisă pe seama curselor!

– Uau, ești o șobo-împătimită plină de imaginație!

Am răs înfundat și m-am uitat în altă parte – oriunde, numai la el, nu. Pentru că îmi plăcea farmecul lui și de bună seamă că nu voiam asta. În plus, detestam să dezamăgesc oamenii și...

El și-a dres glasul și a spus:

– Păi, domnișoară Day, cred că trebuie să vorbim despre următorul roman al lui Ann...

Am strâns și mai tare cactusul din poală. Mi-am mutat privirea de la un perete gol la alt perete, la fel de gol. N-aveai la ce să te uiți în biroul acela. Pereții fuseseră plini de tot felul de lucruri – flori artificiale, fotografii și coperti de cărți – dar acum singurul lucru aflat pe unul dintre ei era o diplomă înrămată de masterat în literatură de ficțiune.

– Trebuie să fie o carte romantică? mi-a scăpat.

El și-a ridicat capul, surprins.

– Asta e... o editură de cărți romantice!

– Eu... eu știu asta, dar, cumva... Așa cum Nicholas Sparks scrie cărți deprimante, iar John Green scrie cărți melodramatice despre adolescenți dezavantajați – crezi că aș putea... vreau să zic că *doamna Nichols* ar putea să facă ceva în direcția asta?

Preț de un moment, el a rămas tăcut. Apoi a spus:

– Vrei să spui că ar putea scrie o tragedie.

– A, nu! Ar fi tot o poveste de dragoste, evident. Dar o poveste de dragoste care nu se termină cu „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți“, adică perfect.

– Lucrăm în domeniul cu „au trăit fericiți...“, a răspuns el pe un ton calm, alegându-și cuvintele.

– Iar asta e o minciună, nu-i așa?

El a strâns din buze, fără să răspundă.

– Romantismul a murit, iar asta – toate astea – constituie o înșelătorie, m-am trezit spunând înainte ca mintea mea să fi aprobat și, de îndată ce mi-am dat seama că am vorbit cu glas tare, m-am crispat. N-am vrut să spun... Asta nu e poziția lui Ann, e doar ceea ce gândesc eu...

– Ești asistenta, sau redactoarea ei?

Am simțit cuvintele lui ca pe o palmă peste față. Imediat mi-am întors din nou privirea la el și am rămas nemișcată. Ochii lui pierduseră acea notă caldă de ocru, iar liniile trasate de răs dispăruseră, înghițite de o mască netedă, lipsită de orice emoție.

Am strâns și mai tare cactusul. Brus, rămăsese singurul meu aliat în acel război. Așadar, Benji nu știa că eram *ghostwriter*-ul lui Ann. Tabitha nu-i spusese, poate că uitase – îi zburase din minte, ups! Și trebuia să-i spun eu.

Era editorul meu, la urma urmei.

Dar o parte din mine se opunea, una jenată și plină de resentimente. Nu voiam ca el să vadă cât de dezorganizată era viața mea, fiindcă, în calitate de *ghostwriter* al lui Ann, n-ar fi trebuit să fiu atât de vraiste.

Oare n-ar fi trebuit să mă prezint mai bine de-atât?

Pe vremea când eram copil, mama citea cărțile lui Ann Nichols și de aceea le citeam și eu. La vârsta de doisprezece ani, mă furișam în secțiunea cu cărți de dragoste a bibliotecii și, ascunsă printre rafturi, citeam *Pădurea viselor*. Cunoșteam lista cărților lui Ann Nichols de la un capăt la altul, ca pe discografia trupei preferate.

Iar apoi am devenit condeii ei.

În vreme ce pe copertă era tipărit numele lui Ann, eu eram cea care scrisese *Probabilitatea iubirii*, *Ghidul depravat al vânătorului de fete* și *Sărutul de la matineul nocturn*. În ultimii cinci ani, Ann îmi trimitea câte un cec ca să-i scriu cartea, iar eu o scriam. Cuvintele din ea – cuvintele mele – erau apreciate de presă, de la *New York Times Book Review* până la *Vogue*. Cărțile acelea stăteau pe rafturi alături de cele ale Norei Roberts, ale lui Nicholas Sparks, ale Juliei Quinn și erau ale mele.

Scrisesem pentru o somitate a literaturii romantice – o slujbă pentru care oricine ar fi făcut moarte de om –, iar eu... eu nu mai eram în stare s-o fac.

Poate că totul era deja pierdut. Tocmai cerusem favoarea de a scrie o carte care să fie ceva, orice în afară de „și au trăit fericiți...”, iar el mă refuzase.

– Domnule Andor, am început să spun, cu vocea gata să mi se frângă, adevărul e că...

– Ann trebuie să livreze manuscrisul la termen! m-a întrerupt el pe un ton rece, rațional.

Îi dispăruse căldura pe care o avusese în voce cu câteva minute în urmă. M-am chircit în scaunul cel tare de la IKEA, simțind că mă micșoram tot mai mult cu fiecare clipă.

– Asta înseamnă mâine, am spus eu cu glas scăzut.

– Da, mâine.

– Și dacă... dacă nu poate?

El și-a strâns buzele într-o linie subțire. Gura îi era destul de mare și i se adâncea la mijloc, exprimând lucruri pe care restul feței lui se controla prea bine ca să le exprime.

– De cât timp are nevoie?

„De un an. De zece ani. De o eternitate!”

– Păi, de o... o lună? am întrebat, plină de speranță.

Sprâncenele lui negre s-au înălțat brusc.

– În nici un caz!

– Lucrurile astea cer timp!

– Înțeleg, a răspuns el crispându-se, iar apoi și-a scos ochelarii cu rame negre și m-a privit. Pot să fiu sincer cu tine?

„Nu, în nici un caz!”

– Da..., m-am hazardat eu să răspund cu voce tare.

– Știi, Ann a cerut deja trei amănări. Chiar dacă primim cartea mâine, tot ar trebui s-o băgăm imediat în editare și să trecem rapid peste pagini – iar asta, numai *dacă* o primim mâine –, astfel încât să ne încadrăm în grafic. Cartea reprezintă marea lansare din toamnă a lui Ann. Un roman de dragoste – atenție, cu final fericit! Genul de producție literară care e marca ei. Pentru asta am semnat contractul. Deja avem promovarea pregătită. S-ar putea chiar să ni se aloce o pagină dublă în *New York Times*. Facem o grămadă de lucruri pentru carte! Iar atunci când i-am cerut agentei să vorbesc cu Ann, m-a pus în contact cu tine, asistenta ei.

Cunoșteam partea asta. Molly Stein, agenta lui Ann, nu fusese prea încântată să fie sunată în legătură cu cartea în cauză. Ea credea că totul mergea așa cum trebuia. Nu avusesem inima să-i spun altceva. Molly nu mă prea deranjase în timpul muncii mele de *ghostwriter*, mai ales fiindcă era vorba de un contract pentru o serie de patru cărți, cea în cauză fiind ultima, așa că ea avusese încredere că n-aveam s-o dau în bară.

Și totuși, o dădusem.

Nici nu voiam să mă gândesc la cum îi dăduse Molly vestea lui Ann. Nu voiam să mă gândesc la cât de dezamăgită trebuie să fi fost Ann. O întâlnisem o singură dată și mă temusem cumplit de tare ca nu cumva s-o dezamăgesc. Nu, pentru nimic în lume!

O privisem cu admirație. Iar sentimentul că dezamăgești o persoană pe care o admiri... fusese oribil în copilărie și era oribil și la maturitate.

Benji a continuat:

– Indiferent de ceea ce o împiedică pe doamna Nichols să termine manuscrisul, asta a devenit o problemă nu doar pentru mine, ci și pentru marketing și pentru producție. Dacă vrem să ne menținem în grafic, avem nevoie de manuscris!

– Știu, dar...

– Iar dacă ea nu ni-l poate da, mă tem că o să trebuiască să implicăm departamentul juridic.

Departamentul juridic! Asta însemna rezilierea contractului. Și mai însemna că o făcusem lată într-un asemenea hal încât nu mai exista cale de întoarcere. Aș fi dezamăgit-o nu numai pe Ann, dar i-aș fi dezamăgit și editorul, și cititorii – pe toată lumea.

Deja mai eșuasem o dată în felul ăsta.

Biroul începuse să se micșoreze, sau aveam eu un atac de panică; am sperat din tot sufletul că prima variantă era cea adevărată. Am început să respir repede și sacadat, cu destul de mare greutate.

– Domnișoară Florence! Ești OK? Pari un pic palidă, a observat Benji, dar eu îi auzeam vocea de parcă el s-ar fi aflat la celălalt capăt al unui teren de fotbal. Vrei puțină apă?

Mi-am ascuns panica într-o cutiuță din adâncul minții, acolo unde vâram totul. Toate lucrurile rele. Lucrurile de care nu voiam să mă ocup. Lucrurile de care *nu puteam* să mă ocup. Era utilă acea cutie. Aruncam totul în ea și o închideam bine. Mi-am lipit pe față un zâmbet forțat.

– O, nu, sunt bine! E multă informație de cuprins cu mintea așa, dintr-odată. Și... și ai dreptate. Sigur că ai dreptate!

El a părut să se îndoiască.

– Mâine, deci?

– Mda..., am mormăit eu.

– Bine. Transmite-i doamnei Nichols salutări din partea mea, cu mențiunea că îmi face plăcere să lucrăm împreună. Și, scuză-mă – acela e un cactus? Abia acum am observat!

Am privit în jos, la planta pe care uitasem complet că o aveam în poală, în timp ce panica bătea în cutia din capul meu și zdrăngănea

încuietoearea ca să se elibereze. Simțeam că îl uram pe omul acela și, dacă mai stăteam în biroul lui, ori îi aruncam cactusul în cap, ori începeam să plâng.

Poate că ambele.

Am sărit în picioare și am pus cactusul pe marginea biroului.

– E un cadou.

Apoi mi-am luat geanta, m-am răsucit pe călcâie și am plecat din Editura Falcon House fără să mai scot un cuvânt. M-am adunat și am ieșit, împiedicându-mă, pe ușa rotativă a clădirii, în ziua strălucitoare de aprilie. Apoi m-am lăsat să mă nărui.

Am luat o gură de aer... și am strigat ceva obscen spre cerul de un albastru perfect al după-amiezii, stârnind un stol de porumbei de pe o latură a clădirii.

Simțeam nevoia să beau ceva.

Nu, aveam nevoie de *o carte*. De un thriller polițist. Hannibal. Lizzie Borden – ceva, orice.

Poate că aveam nevoie de ambele.

Nu „poate“, *cu siguranță* că de ambele.

CAPITOLUL 2

DESPĂRTIREA

Nu că *nu puteam* termina cartea.

Doar că nu știam cum.

Trecuse un an de la Despărțire – fiecare om are parte măcar de una în decursul vieții. Știți ce zic, nu? Genul de despărțire de o dragoste despre care credeai că avea să dureze toată viața, ca apoi inima să-ți fie sfâșiată cu o furculiță de fostul iubit și așezată pe o tavă de argint pe care scrie DU-TE NAIBII cu ketchup. Se împlinise un an de când îmi scosesem bagajul afară, în ploaie, în seara aceea mizerabilă de aprilie. De atunci încolo, nu mă mai uitasem înapoi. Dar nu asta era partea pe care o regretam. Nu aveam să regret *niciodată* că o terminasem cu el.

Regretam doar că eram genul de fată care să se îndrăgostească de unul ca el.

Timpul trecuse greu după aceea. La început, încercam să mă trezesc în fiecare zi și să stau în capul oaselor pe canapea, să scriu la laptop, dar nu puteam. Adică *puteam*, dar scoteam fiecare cuvânt ca și cum mi-aș fi scos un dinte, iar a doua zi ștergeam fiecare dintre cuvintele acelea.

Era ca și cum într-o zi știam să scriu; știam scenele, știam primele întâlniri și momentele siropoase, gustul exact pe care îl avea eroul

atunci când îl săruta eroina... Iar a doua zi, totul dispărea. Parcă trecuse un viscol care îngropase totul în zăpadă, iar eu nu mai știam cum să dezgheț cuvintele.

Nu-mi aminteam când încetasem să mai deschid documentul Word, când încetasem să mai caut romantismul printre rânduri. Cert e că încetasem, iar acum mă aflam aici, între nicovala numită disperare și ciocanul numit Benji Andor.

Mi-am trecut, absentă, degetele peste cotoarele unor cărți de la McNally Jackson, o librărie ascunsă în preajma barului Nolita. Am urmărit șirurile de titluri și de nume până la următorul raft – cărți de dragoste – și am trecut repede la cele de literatură SF și fantastică. Dacă nu mă uitam la romanele de dragoste, ele nu existau pentru mine.

Nu îmi imaginasem niciodată că aveam să fiu *ghostwriter*. La naiba, atunci când îmi găsisem primul agent și vândusem prima carte, crezusem că urma să fiu invitată la întruniri literare și la alte evenimente de profil, crezusem că găsisem, în sfârșit, ușa spre scara care să mă ducă tot mai sus în cariera mea care își luase avânt o dată pentru totdeauna. Dar ușa se închisese la fel de repede cum se deschisese și promisem un e-mail care spunea: *Regret să vă informez...*, ca și cum eșecul cărții mele era din vina mea. Ca și cum eu, o fată cu o activitate pe rețelele de socializare ca și inexistentă, fără bani, fără relații, eram responsabilă pentru soarta unei cărți publicate de o companie multimilionară, cu toate resursele și conexiunile ei.

Poate că fusese vina mea.

Poate că nu făcusem destul.

Dar, oricum, în prezent mă aflam în punctul ăsta, scriind pentru o autoare de literatură romantică pe care n-o întâlnisem decât o dată. Pe deasupra, eram gata s-o dau în bară dacă nu reușeam să termin de scris blestemata aceea de carte. Știam personajele – Amelia, o barmaniță isteată, care visa să facă jurnalism muzical, și Jackson, un chitarist care se eschiva de la relațiile stabile și care se afla în afara luminii reflectoarelor – blocate împreună într-o vacanță pe o mică insulă scoțiană, fiindcă gazda lor de pe Airbnb le suprapusese

rezervările din greșeală. Insula era magică, iar romantismul era la fel de electrizant ca o furtună care ar fi năvălit dinspre din Atlantic. Apoi Amelia afla că Jackson o mințise în legătură cu trecutul lui, dar și ea îl mințise fiindcă, deși rezervarea dublă fusese un accident, ea decisese s-o folosească numai ca să-l câștige de partea ei pe un redactor de la *Rolling Stone*.

Și mi-am dat seama că povestea semăna mult prea bine cu eșecul sentimental de care avusesem parte chiar eu. Cum puteau doi oameni să se reconcilieze și să aibă încredere unul în altul, când fiecare se îndrăgostise de minciunile pe care i le spusese celălalt?

Cum să faci ca așa ceva să pară plauzibil?

Ultima dată când încercasem să scriu acea scenă – pe cea a reconcilierii, în care cei doi stăteau față în față, într-o furtună scoțiană rece ca gheața, punându-și inima în palmă în încercarea de a repara ceea ce stricaseră – fulgerul îl lovea pe Jackson, ucigându-l.

Ceea ce ar fi fost foarte tare dacă aș fi fost *ghostwriter* de literatură fantastică de răzbunare. Ceea ce nu eram.

Tocmai începusem să scotocesc prin secțiunea J.D. Robb, când telefonul s-a pornit să-mi vibreze în geantă. Am scotocit prin ea, rugându-mă în gând să nu fie Molly, agenta lui Ann Nichols.

Nu era ea.

– Ce moment potrivit! am răspuns. Tocmai am intrat într-o ditamai încurcătura!

Fratele meu a râs.

– Înțeleg că întâlnirea ta n-a mers bine.

– Absolut deloc.

– Ți-am spus că ar fi trebuit să te prezinți acolo cu o orhidee, nu cu un cactus!

– Nu cred că a fost din cauza plantei, Carver!

Fratele meu a pufnit.

– Bine, bine... Deci care e problema? Era prea sexy?

Am scos din raft o carte care *nu* aparținea genului thriller politic – *Roșu, alb & sânge albastru* de Casey McQuiston – și am decis s-o duc înapoi în secțiunea romantică, unde îi era, de fapt, locul.

– OK, avem două probleme!

– O, Doamne, atât de sexy e?

– Știi cartea aceea pe care te-am lăsat s-o iei cu împrumut? Aceea de Sally Thorne, *Te urăsc, te iubesc*?

– Înalt, stoic și ciudat, are în dormitor un perete vopsit astfel încât să se potrivească cu ochii ei?

– Exact! Deși ochii *lui* sunt căprui. Maro ca ciocolata.

– Ciocolata Godiva?

– Nu, mai degrabă ca ciocolata Hershey's Kisses topită, pe care o mănânci drept alinare în ziua de apogeu a durerilor menstruale!

– Drace!

– Mda, iar atunci când m-am prezentat, mi-am spus numele de două ori.

– Nu te cred!

Am gemut.

– Așa am făcut. Iar după aceea, el nu mi-a mai acordat nici o amănare. Trebuie să termin de scris cartea. Și trebuie să aibă un final fericit.

Carver a chicotit.

– Așa a zis el?

– Îhî!

– Nu știi dacă asta mă excită mai mult sau mai puțin...

– Carver!

– Ce? Îmi plac bărbații care știu ce vor!

Îmi venea să-l strâng de gât prin telefon. Carver era fratele meu cel mijlociu și singurul care știa că eram *ghostwriter* – dar îl pusesem să jure că avea să păstreze secretul, amenințându-l că altfel aveam să-i public în ziarul local toate pastişele jenante cu Hugh Jackman în rolul principal. Șantaj amical între frați și toate celelalte. Doar că el nu știa pentru cine anume scriam. Nu că n-ar fi încercat continuu să ghicească.

M-am dus la secțiunea dedicată literaturii de dragoste, de pe rafturile căreia o sumedenie de bărbați mă priveau amenințător, și am pus cartea la litera „M”.

- Detest să fiu genul *ăla* de persoană, dar spune-mi, te rog, ce ai de gând în legătură cu manuscrisul? m-a întrebat Carver.

- Nu știu, i-am răspuns eu cu toată sinceritatea.

Titlurile de pe raft păreau să se amestece în fața ochilor mei.

- Poate că e timpul să te reprofilezi din nou? mi-a sugerat Carver. Evident, șmecheria asta cu scrisul nu prea mai funcționează pentru tine, și ești prea deșteaptă ca să te ascunzi în spatele Norei Roberts!

- Nu scriu pentru Nora.

- Dacă ai scrie pentru ea, nu mi-ai spune!

- Dar nu sunt *ghostwriter*-ul Norei!

- Hmmm...

- Crede-mă că nu sunt!

- Nicholas Sparks? Jude Deveraux? Christina Lauren? Ann Nichols...?

- Tata e pe-acolo? l-am întrerupt eu.

Privirea mi-a căzut pe litera „N”. *Nichols*. Mi-am trecut degetele peste cotorul cărții *Pădurea viselor*.

Carver mi-a răspuns pe un ton în care i-am simțit încruntarea:

- De unde știi că sunt la casa funerară?

- Mă suni numai atunci când ești acolo și te plictisești. N-ai avut azi destulă treabă la firma de tehnologie?

- Mi-a venit să plec mai devreme. Tata e prins într-o întâlnire cu un client, a adăugat Carver, ceea ce însemna că tata vorbea cu un îndoliat despre aranjamente de înmormântare, sicrie și prețuri.

- Ai apucat să vorbești cu el?

- Despre durerile pe care le simte în piept? Nu.

Am scos un sunet dezaprobat.

- Mama mi-a spus că el refuză în continuare să se ducă la doctorul Martin.

- Îl știi pe tata. O să-și facă el timp până la urmă!

- Crezi că Alice ar putea să-l prezeze?

Alice era cu adevărat bună în a-l determina pe tata să facă lucruri pe care el nu voia să le facă. Era cea mai mică dintre noi și îl avea pe tata la degetul mic într-o asemenea măsură, încât cel

mai vag gând că ar fi putut s-o supere l-ar fi făcut să coboare luna de pe cer, dacă trebuia. Alice era, de asemenea, cea care hotărâse să rămână în afacerea familiei, fiind singura dintre noi, frații, care își dorise asta.

- Am întrebat-o deja, mi-a răspuns Carver. Cred că ai noștri au trei înmormântări în weekendul ăsta. Sunt sigur că tata o să se ducă la doctor săptămâna viitoare, când o să fie ceva mai puțin ocupat. Deocamdată se simte bine. Iar dacă se întâmplă ceva, mama e lângă el.

- De ce trebuie să fie atât de încăpățânat?

- E nostim că tocmai tu spui asta!

- Ha, ha! am râs eu, în timp ce scoteam din raft două SF-uri și încă o carte broșată care arăta superb, *Castelul din văzduh*, de Diana Wynne Jones, fiindcă întotdeauna mă simțeam mai bine atunci când cumpăram cărți, chiar dacă nu le citeam. Poți să încerci, cel puțin, să-l convingi pe tata să meargă cât mai repede la doctor?

- Sigur că da, în cazul în care poți să-l convingi să-și ia o zi liberă...

În fundal, l-am auzit pe tata strigând:

- Pe cine să convingă? Să ce?

Iar Carver i-a răspuns, acoperind microfonul ca să poată striga (nu că asta le-ar fi fost de vreun folos timpanelor mele):

- Nimic, bătrâne! Du-te să-ți bei shake-ul! Hei, glumeam...! A, ce-i aia, mamă? Să vin să vă ajut cu ceva? Imediat! Vorbesc cu a doua preferată a voastră...

- Nu sunt a doua preferată! m-am răstit eu.

- Bine, pa!

Am auzit larmă pe fundal, ca și cum Carver i-ar fi pasat rapid telefonul tatei. Îmi imaginam schimbul - fratele meu aruncându-i tatei telefonul, acesta din urmă încercând să-l lovească peste mână și nereușind să prindă aparatul, iar apoi Carver strecurându-se în altă încăpere, în urma mamei, răsând în tot acest timp.

Tata și-a lipit telefonul de ureche și vocea lui puternică, bubuitoare, a răzbătut până la mine: